

[Litten Hansen.]

skulle rejse en folkestorm, hver gang der blev bevilget penge til f. eks. mandschauvinistiske film, som sårer mine følelser eller går imod min politiske holdning og mit politiske livssyn, så kunne jeg ikke bestille andet og ville endda ikke kunne overkomme det.

Nathalie Lind (V):

I et forsøg fra ministerens side på enten at bagatellisere eller forsvare, at filminstituttet på baggrund af en synopsis har ydet manuskriptstøtte til hr. Søren Poulsen, som har udarbejdet et udkast til en film vedrørende den såkaldte Baader-Meinhofgruppe – ministeren kalder den selv i dag Baader-Meinhofffilmen, så diskussionen om det kan vi lade ligge – sagde ministeren, at der var ikke kommet officielle indberetninger om denne sag fra Tyskland eller fra tysk side. Jeg studsede over dette, for det ligger jo ganske klart, at der er kommet indberetninger. Jeg finder det meget forkert, at ministeren står op her og giver det indtryk af, at der er ingen, der har reageret i anledning af den støtte, det danske filminstitut har ydet. Jeg vil gerne have lov at henvise til fortrykket af Folketingets Forhandlinger fra den 6. oktober 1976, hvor sagen har været diskuteret i anledning af et spørgsmål, jeg stillede til udenrigsministeren. I spalte 82 i Folketingstidende svarer justitsministeren i udenrigsministerens fravær:

»På udenrigsministerens vegne kan jeg meddele fru Nathalie Lind, at ambassaden i Bonn har indberettet til udenrigsministeriet om filminstitutts støtte til filminstruktør Søren Poulsen. Af principielle grunde må indberetninger fra vore ambassadører betragtes som fortroligt materiale.«

Det ved jeg.

»Derfor finder udenrigsministeren det ikke rigtigt her at give oplysninger om indholdet af ambassadens indberetning. Derimod vil udenrigsministeren naturligvis være parat til i det udenrigspolitiske nævn, som er indkaldt til møde i eftermiddag, at give den ønskede orientering.«

Når ministeren her vil fremkalde det indtryk, at der ikke er sket nogen større ulykker i forbindelse med, at man har ydet noget til denne såkaldte Baader-Meinhofffilm, så er det muligt, at ministerens udtalelse er sprogligt korrekt, hvis ministerens ord – men det kan vi jo se i fortrykket – var, at der ikke fra

Tyskland eller ikke fra tysk side var kommet indberetninger. Men der er altså kommet en indberetning fra vores ambassade i Bonn. Der har altså været officielle reaktioner, og det var det, jeg havde indtryk af at ministeren forsøgte at bortforklare. Derfor vil jeg bede ministeren fortælle folketetinget, om han er bekendt med disse indberetninger. Det ville undre mig meget, hvis det ikke var tilfældet.

Poul Hartling (V):

Jeg har bedt om ordet for at gøre to bemærkninger, det er nok væsentligt til hr. Bernhard Baunsgaard eller til ministeren.

Den ene er, at venstres standpunkt handler ikke om kunstnerisk frihed eller ytringsfrihed. Der er ingen indgreb i den kunstneriske frihed eller i ytringsfriheden. I Danmark må man inden for straffelovens rammer have lov til at ytre sig både kunstnerisk og i tale og skrift uden nogen form for censur.

Ja, siger hr. Bernhard Baunsgaard, men når man vil begrænse den offentlige støtte, så nærmer man sig alligevel noget, der meget nemt kan føre til censur. Der var en stor dansk tænker, der sagde: Fordi man går ud ad Nørreport, behøver man ikke at ende på Nordpolen. Der er ingen, der siger, at fordi man tager spørgsmålet om støtte op, så er man tilhænger af censur.

Med hensyn til støtten – det er den anden bemærkning – sagde hr. Bernhard Baunsgaard, at hr. Poul Hartling havde tidligere været inde på lignende betragtninger. Han må, mener jeg, tænke på, hvad jeg sagde i 1975, som det er refereret i Folketingets Forhandlinger 1974–75, 2. samling, sp. 6596, hvor jeg sagde:

»Venstre vil sætte sine kræfter ind på at hindre, at der bliver statsstøtte til noget, som det danske folks flertal så klart ikke ønsker at støtte, og på en måde, som på det alvorligste vil skade Danmarks anseelse i hele udlandet.«

Se, det lavede hr. Bernhard Baunsgaard allerede på et tidligere tidspunkt, nemlig i april 1976, om, og det gjorde han også i dag. I fortrykket for april 1976 står det i sp. 8891:

»Der må kun gives støtte til det, det danske folks flertal kan gå ind for . . .«

I dag sagde han, at man skal kun støtte den kunst og kultur, som flertallet anser for livsbekræftende. Men det var ikke det, jeg sagde, og jeg tror, at hr. Bernhard Baunsgaard er så skarp en tænker, at han godt kan sanse forskellen – måske rent instinktivt i alt fald. Jeg siger,